

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXII. ročník

číslo 1/leden 2016

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení (<i>J. A. Komenský – Labyrint světa...</i>)
	17.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>) Křesťanština (<i>až od dubna 2016</i>)
Pátek	14.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	15.30	mladší dorost
	15.30	biblická hodina pro maminky s dětmi
	17.00	starší dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

STARŠOVSTVO

ZE STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo v pondělí 11. 1. Biblický úvod měl bratr Ivo Plhák.

Usneslo se, že slib nových členů **Dozorčí rady Střediska celostátních služeb** a poděkování odstupujícím členům proběhne v rámci bohoslužeb 21. 2.

Poděkovalo **Ondřeji Petrovi** za instalaci nových sluchátek

Rozhodlo, že u vchodu do kostela bude umístěn sešit, kam členové sboru budou moci zapisovat technické problémy a návrhy na vylepšení.

Pokračuje **sbírka na přístavbu**. K tomu je určena sbírka z každé třetí neděle v měsíci, příspěvky je také možno kdykoli zasílat na sborový účet 135027438/0300, variabilní symbol 888.

Jiří Holý

Z KALENDÁŘE

- 17. 1. neděle, Jaroslav F. Pechar, Večeře Páně
- 24. 1. neděle, Jan A. Dus
- 31. 1. neděle, Jaroslav F. Pechar
- 7. 2. neděle, Jaroslav F. Pechar, rodinné bohoslužby
- 11. 2. čtvrtek 18.30 hodin, přednáška manželů Blažkových na téma manželské soužití
- 7. 2. Braníxobě
- 14. 2. neděle, Jaroslav F. Pechar

KDO MÁ UŠI K SLYŠENÍ, SLYŠ... A MŮŽEŠ PŘIBRAT SLUCHÁTKA!

V životě to bez poslouchání zkrátka nejde, a v kostele jakbysmet, i když občas nějaká změna nezaškodí. Děti si místo poslouchání občas rády zádovádí, a dospělí se místo poslouchání občas rádi někam zakoukají. Přitom si – děti i dospělí – občas myslí, že zvládnou obojí naráz, případně že vedle uší a očí mohou kdykoli zapojit i jazyk. Legrační je, že dospělí mezi sebou se celkem shodnou, že děti mají být poslušné, ale o něco hůř to dopadá, když i oni mají poslušně, tiše a pozorně poslouchat. Vždyť kolem nás je pořád tolik zajímavých věcí na koukání a komentování. Ale co! Nakonec – při troše vzájemného ohledu – se stejně všechno nějak vyřeší, takže konec remcání a zpozdilých výchovných řečí. Teď teprve začínám vyřizovat vzkaz od staršovstva:

S velkou vděčností jsme přijali zprávu, že bratr Ondřej Petr ve spolupráci s bratrem farářem pořídil a zprovoznil nové naslouchací přístroje v první řadě. Nyní se tedy nabízejí tři možnosti. **Naslouchátko** zesiluje obecně všechny zvuky v kostele, a je tudíž k poslechu kázání nejméně vhodné. **Sluchátka** zesilují zvuk z mikrofonu na kazatelně, a jsou tudíž výrazně vhodnější. **Indukční smyčka** také zesiluje zvuk z mikrofonu na kazatelně (byť jiného), a je tedy co do poslechu stejně dobrá jako sluchátka. Výhoda smyčky je v tom, že se přijímá přepnutým naslouchátkem, a je tudíž diskrétní. Kromě toho nekonkuruje sluchátkům. – Uživatele prosíme, aby se při jakémkoli problému s přístroji bez rozpaků obrátili na sestru Ivu Jungwirthovou, která jim pomůže. Rodiče dětí prosíme, aby je pohlídali, aby přístroje neničily.

jad

NAD PÍSMEM

Milí přátelé, zdraví vás Lenka Kusáková a jako přání posílá novoroční kázání z Poděbrad.

A tak Brána otevírá rok 2016 kázáním faráře Martina Féra:

„Družičky novoroční“

Matouš 25,1–13

MODLITBA:

Hospodine, děkujeme, že ty s námi začínáš vždy znovu, bez ohledu na kalendář a letopočet. Děkujeme, že na začátku všeho, jako výchozí bod pro každý náš den, pro každou naši situaci, stojí pevně tvé milosrdenství, tvé odpuštění, tvá náklonnost k nám. Tvé slovo nám to připomíná. Nikde jinde se to dozvědět nemůžeme, proto prosíme, abychom mu dobře rozuměli. Pomoz nám mu dobře naslouchat, pochopit a přijmout je v upřímné víře. I ve dnech toho dalšího roku. Dej, ať správně poznáme tvou spásnou vůli a co nejvážněji k ní přilneme. To vše ke tvé chvále a ke slávě našeho Pána Ježíše Krista.

Amen

Je za námi další kalendářní rok. Kolikátý už to v dějinách církve a sboru byl a jaký byl? Co zapíšeme do kroniky? ... Byl to myslím dobrý rok. A tak je určitě na místě poděkovat a snad i prosit, aby nám byl přidán další (takový) rok života církve.

Ale náš dnešní text **je o něčem docela jiném**. Obrací náš pohled jiným směrem. Svým způsobem dokonce problematizuje ten církevní provoz, naši zabydlenost a sebespokojenost. Jde tu o svatbu, a to je přece něco mimořádného. Je-li člověk pozván na svatbu, tak mění plány, zařídí si volno. Odhlédne od běžného provozu.

Pohled křesťanů má být upřen jinam než na církev. Dopředu k tomu, co přichází. K tomu, **kdo** přichází. Pokud přestaneme vyhlížet, pokud se spokojíme s daným stavem – byť to třeba byl i stav docela dobrý, tak si zaděláváme na malér. Ale ono je to zároveň i potěšující – zvláště pro ty, kdo se stavem světa, ale ani církve, spokojeni nejsou. Slyšíme ujištění, že toto není ten konečný, zaslíbený stav (to by nám tak ještě chybělo). Jsme na cestě a cíl před námi je nanejvýš lákavý – svatební hostina. Alespoň tak to popisuje naše podobenství. Navzdory všem černým vyhlídkám, to nejlepší je před námi!

Na jiném místě čteme: *Bud'te připraveni a vaše lampy ať hoří*. A pod čarou se můžeme dočíst: *Ať jsou vaše bedra přepásána* – tedy: bud'te připraveni na cestu. **Křesťanskou uniformou má být cestovní úbor**. Tenkrát šlo o Izraelce, odcházející z otroctví do zaslíbené země. Víra, to je stálá připravenost k odchodu, vědomí nezabydlenosti, nevázanosti na okolí, stálá možnost vykročit na cestu, v čase o kterém předem nevíme. Stálá **připravenost** k neočekávaným setkáním. Stálá připravenost vidět věci nově, pod novým úhlem pohledu. Podobenství by se koneckonců mohlo jmenovat „O připravených a nepřipravených družičkách“.

A tohle podobenství prý bylo v minulých staletích snad nejvíce ze všech výtvarně zpracovááno. Minimum vyobrazení však pochází z 20. století. Že by přestalo být téma aktuální? Anebo se stalo spíše nějak nepříjemné? Snad, že se nám právě ve století techniky, pohodlí a dostatku vytratilo to vědomí, že stále ještě něco máme čekat, že jsme v provizoriu. Snad, že se nám to líbí, že jsme spokojeni, jak tak ty roky plynou za sebou a vlastně nějakou zásadní změnu poměrů ani moc nevyhlížíme? Natož abychom vnímali svůj čas jako čas přípravy na tu změnu?

Podobenství nás však nutí si připomenout tento výhled a očekávání nového. A s ním vědomí závažnosti našeho jednání. Blíží se svatba a my

u toho chceme být. Jsme jako ty družičky moudré nebo spíš ty pošetilé? Máme dost oleje? Jsme připraveni?

To podobenství běžného čtenáře také dopálí. Proč se moudré družičky o olej nerozdělily? To by bylo z křesťanského hlediska správné a lidsky sympatické. Je to divné a i Ježíšovi jsou nesympatičtí lidé, co se nerozdělí, nepomohou ... o tom není pochyb. Ale v tuto chvíli jde o něco jiného, a příběh vyžaduje, že se moudré družičky nerozdělí. Pak tu můžeme slyšet ovšem něco ve smyslu: **Jsou věci, o které se dělit nejde.** Jsou věci docela osobní, osobní rozhodnutí, která nelze udělat za druhého. Když na to přijde, když jde do tuhého, nese odpovědnost nakonec každý sám. Ano, je možné druhého podržet, doprovodit, někdy snad i svou vírou zastoupit. (Jako v bibli rodiče své děti, nebo čtyři přátelé chromého na lůžku). Ale v posledu jsme za svůj život zodpovědní sami a nemůžeme do nekonečna čerpat od maminky, spoléhat na kamarády, nebo na poklady církve, tak jako nelze přecerpat olej z kanystrů moudrých družiček.

Je v tom cosi trochu stísnějícího, dosti naléhavého, ale také něco, co dodává našemu životu a rozhodování nesmírnou závažnost. Jdeme, byť s ostatními, po cestě za Ženicem za sebe. Jsme pozvaní osobně my, já, nemáme za sebe náhradníka. A nemůžeme spoléhat, že třeba církev pro nás zorganizuje doprovodný vůz se zásobami. Tohle je přece na nás.

Další, co z toho příběhu slyšíme: **To nejpodstatnější, tu klíčovou událost lze propásnout.** Na boží dobrotu nelze hřešit, kalkulovat s milostí se nedá. Tak jako spoléhat, že se všechno nějak sežene, půjčí, přes známého protlačí. Že to někdo jiný za nás udělá. Určité věci mají svůj čas, jedinečný, a výzva pro nás je také osobní a jedinečná. Tak jako lze něco prošvihnout i ve všedním životě – slevu v obchodě, odjezd vlaku, oslavu výročí. Příhodný čas může být pryč, protože jsme nebyli připraveni a zrovna v tu klíčovou chvíli kdoví kde pobíhali.

Proč ten příhodný čas hloupé panny propásly? **Klíč je v přípravě.** K cíli se nedojde, když se špatně vybavím, když chybí něco klíčového. To také známe – zapomenut, nemít klíčovou věc, třeba klíč od domu, noty na koncert, pádla na vodu. Ale to by se přece měl člověk zajímat předem, jestli má na koncert noty, jestli má na výlet dost jídla a pití – toho, co ho živí. Bez čeho to nejde. Bez oleje lampa prostě nefunguje. To rozhodující se neděje až v Onen den D. **To klíčové udělaly moudré družičky už dávno** – když vyrážely na cestu – pomysly na budoucnost – a přibalily plný kanystr. Zdržení je pak nepřekvapilo.

Podobenství nám vůbec nechce sdělit, co bude v onen očekávaný Den D, ale spíš nás upozorňuje na opatření, která je potřeba udělat už teď. Když je Ženich ještě v nedohlednu. Nezapomeňte sebou to podstatné, co vyživuje. Rozmyslete se, rozhlédněte se, co vás živí, co vás podrží. Bďte. Žijte vědomě, pozorně, přítomně.

Co je to nakonec tedy ten olej? Důležité je, že olej byl k mání. Nebylo a není to něco nedostatkového, drahého, nesehnatelného. Olej vyživuje světlo. Co může vyživovat naše světlo? Snad modlitba? Je takovým olejem, který nás živí a posiluje v připravenosti? Anebo otevírání a naslouchání biblické zvěsti? Jsou v Písmu živiny, ze kterých můžeme růst a dávat plody, aby lidé okolo nás měli z naší víry také něco dobrého? A co třeba společná radost nás všech, že tu spoustu hloupostí, které jsme udělali, nám Pán života odpouští a my můžeme nově začít? Není to jako vitamin, který by časem scházel a tak je potřeba ho sbírat co nejvíc do zásoby? Anebo neustálé ptaní se, jestli to, co dělám, je dobré nejen pro mne, ale i pro Hospodina? Pro druhé? Úsilí, aby láska měla navrch i tam, kde se jí nedává šance? Radost ze zkušenosti, že trpělivost se vyplácí a oběť má smysl? A naše služba druhým, služba ve sboru, v církvi ... a že je to něco, co nikdo jiný za nás neudělá? Ani farář, ani staršovstvo? Nejsou to všechno naše živiny, naše občerstvení na cestě ke svatbě? Připravování se na Kristův příchod? Bratři a sestry, můžete dopsat to kázání doma, co všechno vás živí, čím se připravujete na Ženichův příchod. Co vám dodává energii vydržet třeba i dlouhé čekání.

A může se stát, že člověk na čas usne. Dokonce i ty moudré družičky usnuly. S tím se nějak počítá. Člověk to čekání vždycky nevydrží, má svoje lepší i horší chvílky, doba je někdy těžká – ale v tu klíčovou chvíli, když byly probuzeny halasem přicházejícího ženicha – v tu klíčovou chvíli byly připraveny, protože neodbyly přípravu. A tak nějaký ten olej měly.

I ten nadcházející rok je časem přípravy na Kristův příchod. Možná, že už letos přijde a přidáme se do jeho slavnostního průvodu. A možná ještě nepříjde a my budeme žít přípravami. Budeme ještě svítit a připravovat olej do zásoby – dokud to jde. Amen

NÁRODNÍ TÝDEN MANŽELSTVÍ

Také v letošním roce se v době okolo svátku svatého Valentina uskuteční Národní týden manželství. Celý týden, během něhož proběhnou desítky akcí po celé České republice, zahájí tisková konference 8. února 2016 v budově Poslanecké sněmovny. Národní týden manželství vznikl v roce 1996 ve Velké Británii, v roce 2007 se poprvé konal v ČR a v současné době se připravuje ve více než dvaceti dalších zemích světa.

K oslavě manželství se připojí i náš sbor. Ve čtvrtek 11. února 2016 od 18.30 hodin proběhne v našem kostele program „Spolu, nebo vedle sebe“, který povedou manželé PaedDr. Drahomíra Blažková, speciální pedagožka a psychoterapeutka a mjr. Mgr. Jan Blažek, vojenský kaplan Ústřední vojenské nemocnice Praha.

Akce je určena především pro manželské páry, ale vítáni jsou i jednotlivci.

Lenka Pecharová

TÝDEN MODLITEB

za jednotu křesťanů

Ve dnech 18.–25. ledna 2016 se koná Týden modliteb za jednotu křesťanů. Texty sestavila Papežská rada pro jednotu křesťanů a Komise pro víru a řád Světové rady církví. Průběh programu připravili věřící z Lotyšska. U nás bohoslužebné texty k této příležitosti společně vydává Česká biskupská konference a Ekumenická rada církví.

Mottem nadcházejících společných modliteb věřících je citát „Povolání hlásat mocné skutky Páně“ podle 1. listu Petrova 2,9.

Tentokrát tedy budou věřící spojovat modlitby za to, aby jako křesťané naplňovali poslání hlásat mocné skutky Boží. To nemají jen kněží a kazatelé, ale každý, kdo zakusil něco z Boží dobroty a lásky, má být svědkem v místech, kde žije a pracuje. Hlásání mocných skutků Božích není jen záležitost několika horlivých křesťanů, je to poslání celé církve.

Jak konkrétně se k této akci připojíme, je zatím v jednání, ale včas budete informováni v bohoslužebných ohláškách. ■

VÁNOČNÍ HRA 2015

Hra „Vánoční koleda“ podle povídky Charlese Dickense a filmu Flinstoneovi je úspěšně za námi. Patří do událostí roku 2015, ale určitě by se neměla propadnout do zapomnění. Už pro nasazení autorky scénáře a režisérky Lídy Holé, ale i neuvěřitelného počtu herců, hudebníků, organizátorů, pomocníků. Těžko bychom se dopočítali, kolik jich vlastně bylo, pokud bychom nechtěli na někoho zapomenout. Všem, i těm v zákulisí, patří velký dík; tak jak to bylo ve hře:

Režisérka Linda: Dovolte, abych poděkovala naší největší hvězdě, člověku, bez kterého by se nejen tohle představení, ale ani náš sbor neobešly.

Fred: No, to nemuselo bejt ... To víte, snažil jsem se ...

Režisérka Linda: Naší milé Lindě Flinstonové, která nikdy nikomu neodepře pomoc.“

Hru nám připomenou fotografie a CD. A snad si i vzpomeneme na závěr hry, kdy z lakomce, vyřiducha a necity Scrooge se stane úplně nový člověk:

Kristin: Pane, nezbláznil jste se dočista?

Fred: Ne, kdepak! A jestli jsem se zbláznil, tak leda z radosti. Radosti z Boží milosti. Pokleká: Pane, odpusť mi ... Už nejsem tím, kým jsem býval. Od teď si budu vážit Vánoc a budu se je snažit žít po celý rok.“

RČ

Jako vzpomínku na vánoční hru Vánoční koleda, provedenou 20. 12. uvádíme úryvek (5. a 6. obraz), včetně textů dvou krásných, původně anglických koled a pro zajímavost i scénických poznámek.

Scrooge sedí u stolu, na něm má nějaká lejstra (může tam mít scénář, ☺ Brkem něco píše, kouká do nich přes brejle. Bob si donese jednu židli do prostřed jeviště, sedne si, píše brkem na lejstro. Albert vrazí po schodech ze strany.

Synovec Albert: *frká na frkačku, na hlavě má papírovou čepičku:* Hej hola, veselé Vánoce, strýčku! Hodně štěstí a Božího požehnání!

Scrooge: Vánoce? Pchá! Humbuk!

Synovec Albert: Vánoce že jsou humbuk? To přece nemyslíš vážně, strýčku, vid, že ne?

Scrooge: Úplně vážně, synovče. Co ty se máš co veselit? Takový nuzák!

Synovec Albert: napodobuje Scroogovu intonaci: A co ty se máš co škaredit? Takový boháč!

Scrooge: evidentně neví, co na to odpovědět, tak mávne rukou: Eee... Pchá! Humbuk!

Synovec Albert: zvážní Proč ty se vlastně tak mrzíš na celý svět, strýčku?

Scrooge: Proč? Celé to vaše veselí je jen výmluva, aby poctivý obchodník jako já na Vánoce vyprázdnil kapsu! Vánoce jsou mi k ničemu. A tobě taky. A vám všem taky.

Synovec Albert: Vánoce jsou čas odpuštění, jediná doba, kdy lidé otvírají srdce. Půjď k nám, strýčku, na večeři, srdečně tě zveme.

Scrooge: Nikam nepůjdu.

Synovec Albert: Vždyť jsi ještě neviděl mou manželku, a jsme spolu už rok.

Scrooge: A ani ji vidět nechci. vyčítavě: Proč ses ženil?

Synovec Albert: Zamíloval jsem se.

Scrooge: Cha! Zamíloval se! Láska bez peněz je špatná investice. A teď už mazej pěkně po svých, zdržuješ mě od práce. Nikam nepůjdu a basta!

Synovec Albert: No, tak se měj, strýčku.

Albert odchází ke schodům, cestou se zastaví se u Boba.

Bob Cratchit: Promiňte, že se osměluji, pane, ale myslím, že váš strýček nemá kouska citu v těle. Je mi to líto.

Synovec Albert: *smutně* Obávám se, že máte pravdu, Bobe. vesele: Ale to určitě není důvod neslavit svátky Božího narození, že. *podává mu ruku* Šťastné a veselé Vánoce, příteli!

Bob Cratchit: *potřeše mu rukou, uklání se* Šťastné a veselé, pane! *Albert odchází dveřmi.*

Scrooge: Písaři!

Bob Cratchit: Ano, pane?

Scrooge: Zítra asi budete chtít celý den volno, co?

Bob Cratchit: No vždyť... Vždyť jsou přece Vánoce, pane!

Scrooge: Vánoce, Vánoce, pořád ty vaše Vánoce...A co kdybych vám za ty vaše Vánoce strhl dva šilinky, to by se vám nelíbilo, co? No, tak si tedy jděte, ale pozítří ať jste tady včas a pěkně si to napravujete.

Bob Cratchit: Ponížně děkuju, pane, a přeju hezký večer.

Písař Bob Cratchit se ukloní směrem k Scroogovi, sbalí papíry a brk, odchází dveřmi. Setmí se. Scrooge zůstává na jevišti. Svleče si sako a sundá klobouk, navleče si starý odrbaný župan, zamne si ruce. Sedne si na židli, počítá peníze, mazlí se s nimi. Dveřmi přichází hospodyně, klepe.

Hospodyně: Že jsem tak smělá, pane... Co kdybych zaběhla na trh a koupila přece jen kousek krocana? Když jsou jednou za rok ty Vánoce...

Scrooge: Zbláznila jste se, ženská? Opovažte se! Utrácet za krocany! K jídlu bude ovesná kaše jako obvykle.

Hospodyně: A nemohla bych si v kuchyni zapálit kousek lojové svíčky? Už se dočista setmělo.

Scrooge: Prosím vás, na co! Svíčka a ještě k tomu nejmíň jedna sirka! Myslíte snad, že kradu? *přitáhne si hromádku peněz k sobě.*

Hospodyně: potichu: No právě....

Dveřmi přicházejí malé děti s rozsvícenými elektrickými svíčkami (mají na zádech nalepená čísla, jak nastoupí a budou recitovat po sobě). Může je doprovázet i nějaká maminka. Lilly dělá, že buší na dveře.

Lilly: vede je na jeviště: Pojdte, děti, dál, nebojte se. Třeba tady bydlí někdo s dobrým srdcem, kdo nám pomůže.

Scrooge: Kdo to tady zase otravuje? Kdo mě to ruší, když si tady přepočítávám svoje zlatá kuřátka?

Hospodyně: Pane, přišli ti nejmenší koledníci ze sirotčince u svaté Voršily. Vybírají na jídlo a ošacení.

Scrooge: Ať si táhnou, odkud přišli!

Hospodyně: Ale pane, ty děti se tam opravdu moc nenají. A potřebují v téhle psotě nějaké teplejší oblečení, copak jste je nikdy neviděl?

Scrooge: Viděl, a co má být? Všechny tyhle chudobince a sirotčince mě stojí dost na daních. Ať si třeba pomřou! Aspoň to sníží přebytečnou populaci.

Lilly: Pane, to se neříká! V kostele nám říkají, že máme být jeden na druhého hodní. A to vy teda nejste!

Hospodyně: *odpoví si:* Tfu, necita jeden! No, děti, pojďte, dám vám pár jablíček a ořechů. Jestlipak umíte nějakou pěknou koledu?

Lilly : To víte, že umíme. Děti, řekneme té hodné paní pověst o králi Václavovi. Začni ty, Anabelle, a pak hezky jeden po druhém.

1. Anabella

Na Štěpána dobrý král
Václav z okna hledí,
všude kam se podívá,
závěje a ledy.

2. Flora

Svítil měsíc a byl mráz,
pálil jako divý,
a vtom spatří chudáka,
jak tam sbírá dříví.

3. Beata

„Přines maso, přines chléb
a pár polen k tomu,
zanesem to ještě dnes
tomu muži domů.“

4. Eddie

A tak šli, král s pázetem,
a tak vyrazili,
i když venku vítr dul
a vyl ze vší síly.

5. Dean

„Pane můj, je hrozná tma
a je velká zima.
Sotva jdu, už nemůžu,
strach mě z toho jímá.“

6. Gabriel

„Vkládej nohy do mých stop
a pojď dál, můj hochu!
Za chvíli ti nebude
zima ani trochu.“

7. Helen

Vkládal nohy krok co krok
do stop po svém králi,
a kam vkročil svatý král,
tam i sněhy hřály.

8. Lilly

Proto, věřte, křesťané,
boháči i páni,
ten, kdo cítí s chudými,
dojde požehnání.

Hospodyně: To bylo moc pěkné, jste šikulky! A jestlipak umíte ještě i něco zpívat!

Lilly: Ano! A pozveme si k tomu na pomoc naše kamarády.

Všichni nástup na písničku s rozsvícenými elektrickými svíčkami.

Písnička: Zdobte domy, zdobte síně*

1. Zdobte domy, zdobte síně,

fa la la la la la la la.

Dítě spinká matce v klíně,

fa la la la la la la la.

Loutny zvučte, harfy znějte,

fa la la la la la la la.

o děťátku zapívejte.

fa la la la la la la la.

2. Rok uplynul zjasna čista,

fa la la la la la la la.

Co dobrého nový chystá?

fa la la la la la la la.

Dej Bůh ať po ročním čase,

fa la la la la la la la.

sejdeme se všichni zase.

fa la la la la la la la.

* melodie je na www.youtube.com pod **Deck the Halls**

Po skončení hry předvedli Dalibor a Pavel Kurkovi na už zpola rozebraném jevišti svoji verzi rozhovoru Scrooge a jeho synovce Alberta. Zmodernizovaný text rozesmál určitě nejvíc přítomné ajťáky, ale část pochopili i laici a dobře se pobavili.

Scrooge sedí u stolu, na něm má notebook. Albert vrazí po schodech ze strany.

Albert: Podívej, strýčku, jaký jsem si pořídil nový tablet!

Scrooge: Tablet? Pchá! Notebook!

Albert: Notebook že je lepší než tablet? To přece nemyslíš vážně, strýčku?!

Scrooge: Úplně vážně, synovče. Co ty si máš co kupovat tablety, takový nuzák!

Albert: A proč ty si nekoupíš smartphone, takový boháč!

Scrooge: Smartphone? Pchá! Notebook!

Albert: Proč ty se vlastně tak mrzíš na všechna zařízení s Androidem, strýčku?

Scrooge: Proč? Ty vaše krátké produktové cykly jsou jen výmluva, aby povctivý uživatel jako já vyprázdnil kapsu! Android je mi k ničemu. A tobě taky. A vám všem taky.

Albert: Vždyť jsi ještě neviděl verzi 5 Lollipop, a to už je na trhu skoro rok!

Scrooge: A ani ji vidět nechci! Proč sis ho vůbec kupoval?

Albert: Zamiloval jsem se...

Scrooge: Zamiloval se! Pchá! Emocionální rozhodnutí v záležitostech technologie jsou špatná investice! A teď už mazej po svých, zdržuješ mě od práce. Android si nekoupím a basta!

Albert: No tak se měj, strýčku.

Bob Cratchit: Promiňte, že se osměluji, pane, ale myslím, že váš strýček nemá kousek pokroku v těle. Je mi to líto.

Albert: Obávám se, že máte pravdu, Bobe.

Lída Holá

BRANICKÁ MLÁDEŽ

Naše mládež se postupně obměňuje; připojila se k nám řada lidí, kteří v Praze studují. Nedávno jsem si uvědomila, že opravdu „branických“ už je nás jen pár. I tak je ale naše setkávání stále radostné. Někdy se nás sejde jen pár, ale znáte to: „Kde se dva neb tři...“

Po letech, kdy vedl (a skvěle) mládež Jakub Drápal, jsem převzala vedení já. Jsem velmi vděčná, že tato má funkce je spíš oficiální a vedení se skládá z dalších čtyř lidí a dohledu bratra faráře. Zveme hosty, pravidelně probíráme některou z biblických knih – teď například 1. list Korintským – nebo máme svá vlastní „křesla pro mládežníka“, do kterých usedá někdo z nás a mluví o svém životě i duchovní cestě.

Nebojte se mezi nás zavítat, nebo na naši mládež odkázat někoho ze svých blízkých. Těšíme se na vás. ☺

Klára Pecharová

ŠTĚSTÍ VE HŘE

Následující povídku bych chtěl věnovat všem svým kamarádkám. Předlohou byla skutečná událost, ale téměř všechny detaily jsou pozměněné.

David Navara

John Smith se usadil v letadle a otevřel knížku. Cestoval z Birminghamu do Ameriky. Byl to šestadvacetiletý mladý muž nevýrazného vzhledu. Patřil mezi lidi, pro něž se koníček stal prací. Mezi dospěláky, kteří se žijí hrou. Byl profesionálním šachistou.

Cestoval na velký turnaj, jehož se měli zúčastnit soutěžící z mnoha zemí, profesionálové i amatéři. Před soutěží byl *poněkud* nervózní. Americká angličtina mu připadala ve srovnání s britskou poněkud hrubá a tamní život se mu zdál uspěchaný, to ale nebyl hlavní důvod jeho neklidu. Ten se skrýval na šedesáti čtyřech polích. Americké turnaje totiž obvykle vypadají jinak než ty evropské. V Novém světě i ti nejsilnější velmistři obvykle startovné platí, zatímco v Evropě je dostávají. Rovněž ubytování si v Americe obvykle musejí zajistit sami. Účastníci si na soutěže vozí vlastní šachy a hodiny a pokud je nemají, musejí zaplatit „pokutu“, nebo si je koupit. První cena v podobných masových soutěžích bývá pohádkově vysoká, pár dalších ještě stačí alespoň na pokrytí nákladů. Proč se tedy soutěže účastní tolik hráčů? I ti slabší si mohou přijít na značné peníze, pokud skončí nejlépe ve své výkonnostní kategorii, mezi sobě rovnými. Pak si mohou odvézt větší částku než zkušený velmistři.

Peníze ale samozřejmě nejsou všechno. Johna hnaly dopředu především ambice. Jinak by ostatně ve své bohaté zemi dal přednost jistějšímu zaměstnání s větším výdělkem. Byl ale svobodný a bez závazků, takže kočovný život šachisty zatím nevnímal jako břemeno. Rád navštěvoval neznámá města a pokud zrovna náhodou měl možnost, se zájmem si prohlédl místní pamětihodnosti. Pravda, volného času nebylo mnoho. V turnaji se hrály dvě partie denně a pauza mezi nimi stěží stačila na oběd, krátkou siestu a ještě kratší přípravu na dalšího soupeře. Takový režim je náročný fyzicky i psychicky. Jak nebýt nervózní, když jedna chyba dělí úspěch od neúspěchu, slávu od zapomnění? John ale byl na podobné situace zvyklý a mírné napětí ho ještě motivovalo k silnější hře.

V prvních dvou partiích John přesvědčivě porazil slabší soupeře. Také většina jeho hlavních konkurentů zaznamenala dvě vítězství, došlo ovšem i na

překvapení na úkor dvou z nich. Ve třetím kole los Johnovi určil za soupeřku jistou Luisu Theodorescu z Rumunska. John si jí letmo všiml už předtím, ale nevěnoval jí pozornost. Věděl jen, že to je perspektivní mladá hráčka, kterou trénuje známý velmistr. Když si před partii podali ruce, John se při pohledu do Luisiných očí mírně začervenál. „Čím to je,“ uvažoval v duchu, „že se mi ženy líbí více, když hrají proti nim, než když se s nimi potkávám mimo šachovnici?“ Odpověď ale nenašel.

John v partii rychle získal iniciativu a očekával vítězství. Bylo mu soupeřky trochu líto, ale jako profesionál byl zvyklý hrát nemilosrdně na výhru a oddělovat emoce od turnajové hry. Tentokrát se ale přepočítal. Luisa vynalézávě bránila ohroženou pozici a po Johnově nepřesnosti našla v koncovce překvapivou cestu k záchraně.

Šachisté často společně analyzují sehrané partie, přičemž většinu času přemýšlejí o možnostech, které se nestaly. Nejinak tomu bylo i tentokrát. Šachy dokáží spojit lidi různého věku a společenského postavení, odlišných kultur i náboženství. A také opačného pohlaví. Luisa byla Johnovi velmi sympatická a zdálo se mu, že náklonnost je vzájemná. Rozloučili se s úsměvem a popřáli si navzájem hodně štěstí do dalších kol, jak je mezi šachisty obvyklé.

John byl skutečný šachista. Přemýšlel o možnostech, které se nestaly, ale mohly by se stát. Luisa se mu líbila. Myslel na ni, když hrál partie, uvažoval o ní, když ve volném čase sledoval na počítači seriály. Nakonec se rozhodl, že zkusí své štěstí a pokusí se s ní seznámit.

Příležitost se naskytla brzy. Po dohrání partii se John s Luisou potkali cestou do hotelu a měli možnost si trochu popovídat. John nabídl Luise společnou procházku, dočkal se však vlídného, ale rozhodného odmítnutí. Netušil, že Luisa má v Rumunsku přítele, s nímž chodí již rok a půl. John ji zaujal, ale se svými milým byla šťastná a neviděla důvod ohrožovat funkční vztah kvůli nejisté budoucnosti s cizincem, který možná svůj zájem ani nemyslí vážně. Kdo ví, jaké motivy ho vedou? Nepovažuje ji jen za chudou holku z východu, vůči níž si může leccos dovolit? Nejde mu jen o známost na jednu noc? Ať tak či onak, rozhodla se s Johnem jednat přátelsky, ale přeci jen s určitým odstupem. A pevně stanovit hranice, které nelze překročit.

Turnaj se nachýlil ke konci. John byl blízko k prvním místům, v závěrečném kole ovšem udělal triviální chybu a namísto výhry se musel spokojit s remízou, čímž zároveň přišel o finanční cenu. Byl sklíčený, ale peníze v tom hrály jen malou roli. Měl silný pocit, že potkal tu pravou, nyní ale cítil, že ji opět

nenávratně ztrácí. Chtěl jí toho tolik sdělit, ale nedokázal své romantické myšlenky převést do slov a popravdě řečeno k tomu ani neměl vhodnou příležitost. Co udělal špatně? John byl profesionální hráč a v životě zažil mnoho porážek, tato se ale od ostatních lišila. Domů se vracel smutný.

John byl opět doma v Anglii, ale nepřestával myslet na Luisu. Po dvou dnech sklíčenosti ji začal usilovně hledat na sociálních sítích. Netrvalo to dlouho a podařilo se mu ji tam najít. Zpočátku si nebyl jistý, zda nalezený profil nepatří někomu jinému, ale krátké chatování ukázalo, že je to skutečně *Ona*. John jí chtěl napsat, jak moc ji má rád a jak by s ní chtěl být, ale uvědomoval si, že by to nebylo vhodné. Zaprvé Luisa o bližší vztah s ním nejspíše nestojí. Zadruhé by se k jeho sdělením mohl dostat někdo jiný, což by jeho milované mohlo způsobit problémy. Po podobném vyznání by ho mohla navždy vyškrtnout ze seznamu svých přátel. Navždy!

Co tedy dělat? Už víme, že John byl profesionálním šachistou. Nepovažoval šachy za nejdůležitější věc na světě, ale měl je rád a věnoval jim mnoho času. Není tedy divu, že jednou Luise nabídl, že by jí mohl pomoci s rozбором aktuální varianty zahájení. Jednak jí chtěl pomoci, jednak si chtěl získat její přízeň. Luisa byla trochu překvapená, ale svolila. Na společných analýzách zahájení koneckonců není nic špatného a získané znalosti se mohou hodit. Od té doby John s Luisou nejednou se zaujetím besedovali o aktuálních variantách španělské hry i dalších zahájení.

Po několika týdnech si ale John s lítostí uvědomil, že si Luisino srdce nezíská. Nemusel uplatňovat své deduktivní schopnosti. Luisa mu jednou jakoby mezi řečí sdělila, že má přítele a do roka by se chtěla provdat. Společné rozbory zahájení poté pozvolna ztrácely na intenzitě, až úplně skončily. John i nadále sledoval Luisina turnajová vystoupení, ale postupně se smířil s tím, že nikdy nebudou spolu. Nebylo to snadné, ale šachy mu pomáhaly zapomenout.

O tři měsíce později začal přebor Anglie. Přestože někteří z nejsilnějších hráčů chyběli, turnaj byl silně obsazen. Hlavním favoritem byl velmistr Burton, který v poslední době dosahoval výborných výsledků. John k soutěži přistupoval s přiměřenými ambicemi. Byl čtvrtým nasazeným, ale rád by skončil na medaili. Začátek turnaje se mu ovšem příliš nevydařil. V úvodních kolech se zdržel dvěma remízami se slabšími soupeři a v polovině soutěže po mrzuté chybě prohrál nadějnou pozici. Byl zklamaný. Chtěl skončit na špici, ale to teď bylo nereálné. Co dělat? John většinou dbal na svou životosprávu, ale tentokrát převládly emoce a touha zapomenout. Po porážce strávil noc v baru

a snažil se v alkoholu utopit svůj žal. Spát šel až k ránu a probudil se až nedlouho před partií. Není divu, že nehrál příliš dobře. Dostal se do obtížné pozice a už počítal s další porážkou, když tu mu soupeř náhle nastavil figuru. John nevěřil svým očím, ale po chvíli nastaveného jezdce sebral. Soupeř zakroutil hlavou a následně se ponořil do přemýšlení, pokaženou partii ale už nemohl zachránit. Po několika dalších tazích se vzdal a znechuceně odešel ze sálu.

Štastné vítězství dalo Johnovi novou energii. Podařilo se mu vyhrát pár dalších partií a před posledním kolem byl na samostatném druhém místě, jen o půl bodu za vedoucím Burtonem. A právě s ním se měl utkat v závěrečné partii. Los Johnovi přisoudil bílé kameny.

Burton k rozhodujícímu utkání přistoupil sebevědomě. Byl ve výborné formě a turnajem procházel bez porážky. K prvnímu místu mu stačila remíza. Hrála se španělská hra. Burton úvodní tahy odehrál rychleji než soupeř, potom ale výrazně zpomalil, zatímco John stále pokračoval poměrně rychle. „On snad hraje podle přípravy,“ uvažoval Burton. „Jak to je možné, když tuhle variantu ještě nikdy nehrál?“ Zatímco favorit řešil nesnadné psychologické i šachové problémy, John vzpomínal na varianty, které rozebíral s Luisou. Původně je analyzoval především kvůli ní, nyní se mu ale nečekaně naskytla příležitost je využít! V rychlém tempu prováděl připravené tahy, až se dostal do vyhrané pozice, s níž si už musel poradit sám. Burton se usilovně bránil, ale John byl motivován k tomu, aby slibně rozehranou partii úspěšně zakončil. A to se mu také podařilo. Nakonec Burton zklamaně zastavil hodiny a partii vzdal. John podepsal partiář, vítězoslavně se zvedl od šachovnice a začal přijímat blahopřání od svých přátel i od neznámých lidí.

Schylovalo se ke slavnostnímu vyhlášení. John byl šťastný, protože dobyl svůj první přebornický titul. Vtom k němu přišel jeho dobrý známý, mezinárodní mistr Sullivan. „Blahopřeji, Johne!“ „Děkuji, Franku!“ „Dnes jsi se hrál výbornou partii. Byla to příprava?“ „Ano.“ „A hrál jsi to už někdy dříve?“ „Vlastně ne.“ „Nezlob se, že to tak říkám, ale také bych chtěl mít takové štěstí jako ty. Mně takhle příprava nikdy nevychází!“ „No jo, ale to je jen štěstí ve hře,“ pomyslel si John. Ale už nestihl odpovědět, protože se z amplionů ozvalo jeho jméno. Vstal a se smíšenými pocity se vydal na pódium, aby převzal první cenu.

EPILOG

Dvaatřicetiletý úředník John Smith přišel z práce. Políbil se se ženou, pohladil dcerku a uvelebil se v křesle svého obývacího pokoje. Na policiče naproti

němu stál elegantní pohár. John se na chvíli ponořil do myšlenek. Tu trofej kdysi vyhrál na mistrovství Anglie. Jak to bylo dávno! Teď už se šachem dávno neživí, před několika lety si našel jistější zaměstnání. Děni na šedesáti čtyřech polích trochu sleduje a příležitostně se setkává se svými starými známými, ale sám už nehraje. Čas od času se někde dočte o nových úspěších slavné hráčky Luisy C., která se dříve jmenovala Theodorescu.

Ale to vše je pro něj spíše jakousi vzdálenou minulostí. John se v myšlenkách vrátil zpátky, ke své ženě a dceři. Budoucnost byla před ním a hrála si s panenkou.

ZDĚDĚNÝ HROB DAROVANÉ NEBE

*Zdělila jsem hrob.
Má duše
ho však nikdy
nebude potřebovat.
Díky Bohu...*

*Přesto, až moje tělo zemře,
nechte vytesat na kámen
dvě slova:
Už vím.*

*To, co je lidské, umírá,
to, co je božské, zpívá...*

Lá lala lá, lala lá...

Ester Brandejsová
(z připravované sbírky básní „Dík za lásku“)

PÍŠŇOVÝ CYKLUS „OTČE NÁŠ“

V listopadu loňského roku se v kostele ČCE ve Valašském Meziříčí konala premiéra cyklu osmi písní „*Otče náš*“ pro pěvecký sbor a orchestr.

Koncert dirigovala Alena Jelínková (vnučka sestry Věry Jelínkové z našeho sboru). Alena zkomponovala hudbu i text, dala dohromady 45 zpěváků z Valašského Meziříčí a z Prahy a celý program s nimi nacvičila.

Těšíme se, že na jaře se zopakuje tento úspěšný koncert i v Praze.

RČ

Jako první vznikla asi před pěti lety píseň

„Bud' vůle Tvá“:

Někdy se stává,
zvlášť když se těším,
že moje plány nevyjdou.

Radost z dálky mává,
zklamání tuším,
ti, co byli se mnou, odejdou.

Proč se to mělo stát?
Copak to mám vzdát?

Tak bud' vůle tvá,
jako je v nebi, ať je na zemi,
tak bud' vůle tvá,
prosíme dej a bud' tu s námi,
tak bud' vůle tvá.

Trochu se ztrácím,
co mám dělat hledám,
jestli smýšlím dobře, to nevím.

Stále se vracím,
místy i padám,
jakou asi cestu teď zvolím?

Já, hloupý člověk jen,
nemám na tvou moudrost, malý jsem.

Tak bud' vůle tvá,
jako je v nebi, ať je na zemi,
tak bud' vůle tvá,
prosíme dej a bud' tu s námi,
tak bud' vůle tvá.

ČEČENCI

Projeli jsme blátivou cestou podél tratě a podle č. p. na rozpadající se garáži tušíme, že jsme to našli. Starý domek ve velmi strmém svahu připomíná spíš opuštěné pohraničí. Paní Fatima nás běží přivítat. Září širokým úsměvem. Dobrosrdečná, kyprých tvarů, bosa v šatech až na zem a s ledabyle propleteným šátkem skrz stažený dlouhý culík. V pokoji je příjemně teplo od krbu a překvapivě čisto. Z dětského pokoje nám přibíhá podat ruku malý kluk a dobrou češtinou se představuje. Přibíhají další. Je jich 5. Čtyři kluci: 3, 5, 10 a 11 a holčička 8 let. Děti vybíhají k autu pomoci vynesit spoustu tašek s oblečením od lidí z kostela.

Fatima je tu se svým mužem už 10 let, mluví česky. Čtyři děti se jí narodily tady.

Dvě z nich, chlapec a dívka, mají ochrnutou pravou ruku. Dcerku prý v porodnici sestra špatně za ručičku chytila a syn v Turnově sestře po porodu spadl na zem...

Fatimy muž, válečný veterán, s Fatimou utekl z Čečenska, které se zmítalo válkou. Prožil únos, při kterém mu rozkopali páteř. V Moskvě ho potom 2x operovali, naštěstí může chodit.

Pracoval jako řidič, ale v ČR mu nebyl uznán čečenský řidičák. Musel si ho u nás udělat znovu, i když se tím zadlužil. A protože není žádný troškař a s prací to myslí opravdu vážně, udělal si řidičák rovnou na motorku, osobní auto, velké auto, autobus a kamion.

Fatima s mužem v Havířově krátce podnikali, pekli arabský chleba, gyros a další východní speciality. Byl o to velký zájem, vozili jídlo na všechny velké akce a nejrůznější festivaly. Ale pak Fatimě vypršelo časově omezené pracovní povolení a nové nedostala. Musela okamžitě zavřít živnost, aby se neprovinila proti našim zákonům. Jako cizinec si musí dávat velký pozor. Na Úřadu práce pak byla 19 měsíců. Prošla všechny nabízené firmy s jasným cílem najít si jakoukoli práci. Možností na nekvalifikované práce prý nebylo málo a na mnoha místech ji chtěli vzít. Potíž je v tom, že HNED. Ale cizinec musí žádat o pracovní povolení pouze ke KONKRÉTNÍ firmě a na KONKRÉTNÍ pracovní místo, nelze si zažádat dopředu – a vyřízení žádosti trvá ze zákona tak dlouho, že potenciální zaměstnavatelé ztratí zájem.

Žádost o azyl se táhla roky a potom jim byla zamítnuta s odůvodněním, že mezitím v Čečně skončila válka. Ale po traumatech, které v Čečensku zažili, se tam už vrátit nechtějí. Fatima si dodnes skládá střípky svého života, o které přišla v komatu po výbuchu autobusové zastávky, odpálené uprostřed dvanácti školních dětí sebevraždou atentátnicí. Ženy, zastížené v Čečensku na ulici bez dokladů, by byly ruskými vojáky odvečeny pryč. Fatimě (jediné) zachránilo život, že ze zastávky utíkala pro zapomenuté doklady.

Po zamítnutém azylu u nás, neznajíc Dublinskou úmluvu, odjela Fatima s rodinou zažádat o azyl do Rakouska. Když vyšlo najevo, že žádají o azyl už ve 2. zemi EU, měli být deportováni zpět do ČR, kde by skončili ve vězení. Po-dařilo se jim ale dojet sami do ČR a nahlásit se v utečeneckém táboře dříve, než by byli cestou chyceni, takže se vězení vyhnuli.

Rodina nejvíc ze všeho potřebuje, aby dostal tatínek povolení k pobytu a pracovat. Chce řídit kamion.

Dáváte si otázku, jak téhle rodině můžeme pomoci z uzavřeného kruhu, který je drží v šachu? Pokud není ve vaší pravomoci změnit zákony, můžeme se za ně modlit – a to není málo.

A ještě něco pozitivního: Jeden z chlapečků zhodnotil tyto Vánoce jako nejlepší, které zažil, protože dostali ze sbírek z kostela „hrozně moc úplně nejlepšího jídla“.

M. T.

SBOROVÁ DOVOLENÁ 2016

Zveme vás na sborovou dovolenou v srpnu 2016.

Pozvánky a přihlášky jsou k dispozici v předsíni kostela.
Vyplněnou přihlášku je třeba poslat nejpozději do 30. března.

Zdena Kučerová

SBOROVÁ KNIHOVNA

Co je nového v knihovně našeho sboru?

Během roku 2015 do knihovny přibyly další knihy, které dosud nejsou zapsané na seznamu na webových stránkách. Jedná se například o knihy:

Dobson, James: Být sám sebou

Guinness, Oswald: Pochybnosti

Hagin, Kenneth: Vedení Božím duchem

Hall, David: Útěk do svobody

Houston, Jim: Touha

Klesnil, Michal: Ve dnech hlasu sedmého anděla

Linville, Mark: Je vše dovoleno?

Margies, Wolfgang: Osvobození

Pender Eddy de: Řešení konfliktů v církvi

Riversová, Francine: Amos

Riversová, Francine: Áron

Riversová, Francine: Betsabé

Tournier, Paul: Tajemství

Trobish, Walter: Jaký je muž

Trobischová, Ingrid: Radost být ženou

Verwer, George: Revoluce lásky

Young, William Paul: Křižovatky

V knihovně jsou kromě knih křesťanských autorů i knihy o výchově dětí a o vztazích v rodině. Určitě někdy zkuste, prolistovat nabízené knihy. Třeba objevíte autora, který vás opravdu zaujme!

J. Zvánovcová a J. Čierná

ZVONEK ŠORM V BRANÍKU

27. prosince kázal v Braníku na 131 žalm modřanský farář Zvonimír Šorm.
Kázání si můžete přečíst na našich stránkách:
http://branik.evangelnet.cz/kazani/2015/12_27.php

SILVESTR V BESKYDECH

Mládež a dorost spojili síly a vyrazili do Beskyd. Po prohlídce bývalé vysoké pece ve Vítkovicích jsme se přesunuli na chatu Honzy Brojáče do Frýdlantu nad Ostravicí. Další den byl ve znamení výstupu na Lysou horu a následné chystání občerstvení a hraní společenských her. Po krátkém programu jsme měli čas se o samotě i pak společně ohlédnout za uplynulých rokem. No a pak znovu hry, jídlo, velmi zábavné focení na polaroid a zpěv. ☺

Tak snad zase příští rok společně!

Klára Pecharová

NOVOROČNÍ PŘÁNÍ

Abych nikoho neurazil, nepřeji lidem, ale postavičkám z Betléma:

- Přeji volům, aby neřvali z plna hrdla na všechny kolem,
- oslům, aby nebyli paličatí a tupí,
- ovečkám, aby nešly slepě za prvním lepším pastýřem,
- pastýřům, aby si nemysleli, že ty ovečky jsou tak tupé, jak vypadají,
- andělům, aby méně lítali a víc chodili po zemi mezi lidmi,
- králům, aby nezůstali nazí jen s korunou na hlavě a
- Svaté rodině, aby našla teplé místo v srdcích lidí.

Zbigniew Czendlik, farář

*Něco ze zákulisí, aneb kterák se dělaly kulisy k vánoční hře...
Děkujeme Maruše a jejím třem pomocníkům!*

OBSAH 1/2016

Vítejte	2
Staršovstvo a sborový program	3
Nad Písmem („Družičky novoroční“ (Mt 25,1–13))	4
Národní týden manželství	8
Týden modliteb za jednotu křesťanů	8
Vánoční hra 2015	9
Branická mládež	15
Štěstí ve hře	16
povídka Davida Navary	
Zděděný hrob, darované nebe	20
báseň Ester Brandejsově z připravované sbírky básní „Dík za lásku“	
Písňový cyklus „Otče náš“	21
Čečenci	22
Sborová dovolená	23
Sborová knihovna	24
co je nového	
Zvonek Šorm v Braníku	24
Silvestr v Beskydech	25
Novoroční přání	25
Fotografie ze zákulisí	26
Obsah a tiráž	27

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXII. ročník, číslo 1/leden 2016

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

~

